

Началото на лятото
Първа среща

Текст на Пако Хименес

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

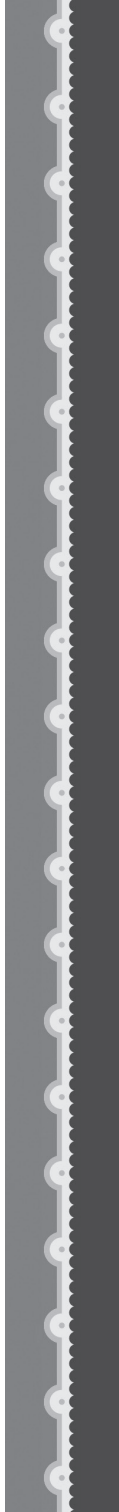
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Soy Luna*
Copyright © 2016, Disney Enterprises, Inc.

Превод Боряна Цветкова
Редактор Екатерина Късметлийска
Коректор Таня Симеонова

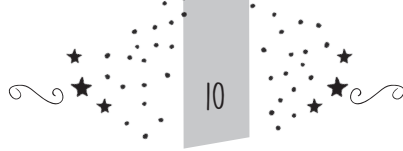
Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-1710-2

Началото на лятото

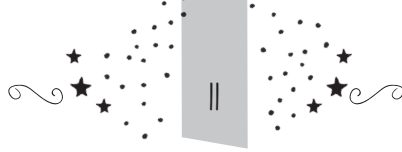
Вдишваш дълбоко. Издишваш бавно. Отваряш ръце и усещаш как вятърът преминава през пръстите. Чуваш плисъка на вълните. Усещам и си представям всяка малка подробност и се усмихвам със затворени очи. Всичко това прави усмивката ми все по-голяма. Обичам да изпълвам дробовете си с този хладен въздух. Обожавам шума

на вълните. Харесвам усещането на пясъка под краката си. Чувствам как сърцето ми ще се пръсне от толкова много щастие. Знам, че няма как да бъда на по-добро място.

Хората ме гледат странно, когато идвам и затварям очи, отварям широко ръце и се опитвам да прегърна идващия вятър. Обичам да усещам как гали лицето ми и развява косите ми. Чувството е като в сън. Сън, който е само мой, защото не го споделям с никого. За него знам само аз. Щом отворя очи и усетя, че някой ме гледа, се усмихвам още по-широко, защото този миг е бил само мой.

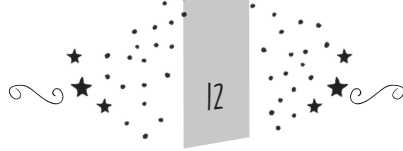
Ще покарам още малко. Да, искам да остана още мъничко на кънки, преди да се прибера. Никога не знам колко време съм се пързала. Знам само,

че когато слънцето започне на залязва, вече е време да се връщам у дома. А въщи е чудесно, защото там ме чакат мама и татко. Ммм! Мама трябва да е сготвила някое мое любимо ястие. Майка ми готви много вкусно. Сигурна съм, че е сред най-добрите готвачи в цял Канкун. Не! Не, не в цял Канкун – в цяло Мексико! Не! Не, не в цяло Мексико – в целия свят! Точно така! Майка ми е най-добрият готвач на света!

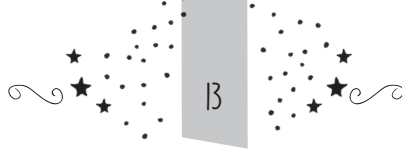
Макар и понякога строга, мама е много добра и грижовна. Знам, че винаги много се притеснява за мен и иска да съм щастлива. Знам, защото постоянно ми го повтаря. Когато започне ваканцията, ме глези много и винаги знае точно какво искам. Е, да... нали ми е майка!

Двете се разбираме наистина чу-

десно. Харесва ми, че винаги знае какво да ми каже, за да се почувствам добре. Умее да ме изслушва, когато имам нужда от това, и да казва най-милите думи, за да ме успокои, което винаги ми помага.

Когато си мисля за куп неща, тя идва в стаята ми и си говорим известно време. Знам, че понякога не разбира всичко, което ѝ разказвам. Не знам дали защото говоря твърде бързо, или защото в главата ми винаги се въртят толкова много неща. Сякаш милиони пеперуди пърхат в мен и всяка от тях е отделна мисъл, която бих искала да мога да изкажа, да обясня. Не знам. Понякога ми се иска да говоря по-бързо, много по-бързо, светкавично, за да мога да облека в думи всяка моя мисъл. Представям си, че ако успея да изкажа

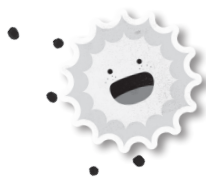
на глас всичко, което си мисля, изведнъж то ще се случи.

Ех! Май пак се увлякох. Винаги става така. Говорех за мама. 😊 Докъде бях стигнала? А, да! Сетих се. Както казвах, не знам дали мама се досеща за всичко, което ѝ разказвам, но съм сигурна, че ме разбира. Сложно е да се обясни, но сякаш отвъд всички думи, бихме могли да се разбираме, без да е нужно да говорим. Понякога не казва нищо. Изслушва ме, прегръща ме и ме кара да се чувствам уверена и щастлива. Много я обичам! А, да! Тя се казва Моника.

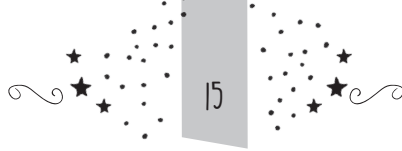
Докато карам кънки край морето, мисля много за всички неща, които обичам, но най-вече как ми се иска винаги да мога да карам. Мисля, че няма нищо, което да харесвам повече от това да се придвижвам на колела. Наисти-

на. Дава ми велико усещане за... свобода, за щастие. Дано винаги намирам начин да се пързаям. Ако зависеше от мен, щях да правя всичко на кънки. Дори щях да спя с тях!

Майка ми постоянно ми казва, че ѝ е странно, ако не ги види на краката ми. Обичам да си представям колко забавно би било, ако в училищата позволят придвижването с кънки навсякъде. Виждам как лицата на всички греят от щастие. Освен това ще стигаме много по-бързо където и да е.

Леле! Колко ли е часът? Сега ще погледна. Със сигурност, докато карам и си мисля за кънките, не съм усетила колко време е минало, а вече трябва да съм на друго място. Но няма проблем, аз обичам високите скорости. Така че, ей сега

ще стигна! Пазете се! Лўна Валенте на-
бира пълна скорост!

Познавам всички места, на които
може да се карат кьнки. Знам наизуст
всяка черта на тротоара, знам кога
идва спускане или стръмен склон. Ха-
ресва ми как след толкова много кара-
не по тези места хората вече ме поздра-
вяват, когато минавам покрай тях. Аз
също обичам да ги поздравявам. Ми-
сля, че това е суперготино!

Макар че ги виждаш само за миг, до-
като се разминаваш с тях, те винаги те
посрещат с усмивка, казват ти едновре-
менно „здравей“ и „довиждане“, а като
се обърнеш, все още ти махат, докато
те гледат как отминаваш. *Пим!* Мисля,
че имам съобщение. Я да видя! От Си-
мон е!